

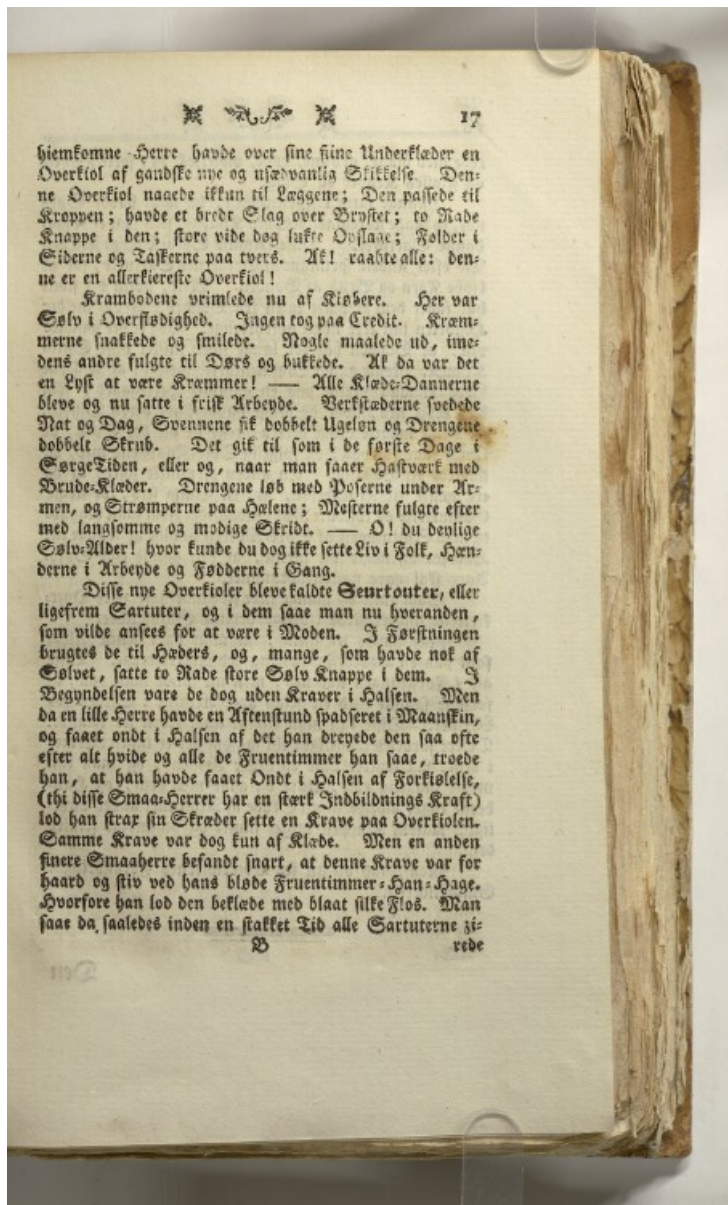
Titel: Overkiolernes forunderlige Hændelser En Roman.

Citation: "Overkiolernes forunderlige Hændelser En Roman.", i *Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 1 bind 17*, Poul Herman Höecke, 1770, s. 17. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/catalog/tfs-texts-1_017-shoot-w1_017_002_p17_bZONE1447111/facsimile.pdf (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 1 bind 17

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

hiemkomne Herre havde over sine fine Underklæder en Overkiol af gaudske nye og usædvanlig Stikelse. Denne Overkiol naaede ikkun til Læggene; Den passede til Krappen; havde et bredt Slag over Brøstet; to Næde Knappe i den; store vide dog sukke Oslæne; Følger i Eiderne og Talskerne paa tværs. Al! raabte alle; denne er en allerfinessigste Overkiol!

Krambodene vrimlede nu af Klædere. Her var Sølv i Overfædighed. Jagen tog paa Credit. Kræmmerne snakkede og smilede. Noget maalede ud, imdens andre fulgte til Dørs og bukkede. Al da var det en Lyst at være Kræmmer! — Alle Klæde-Dannerne bleve og nu satte i frisk Arbejde. Verkstaderne suede Nat og Dag, Svoanene fik dobbelt Ugeløn og Drengene dobbelt Skrub. Det gif til som i de første Dage i SørgeTiden, eller og, naar man saer Hastværk med Brude-Klæder. Drengene løb med Poserne under Armen, og Strømperne paa Hølene; Møsterne fulgte efter med langsomme og modige Skridt. — O! du devlige Sølv-Ålber! hvor kunde du dog ikke sette Liv i Folk, Hænderne i Arbejde og Fødderne i Gang.

Disse nye Overkioler bleve kaldte Sævertouter, eller ligefrem Sartuter, og i dem saae man nu hveranden, som vilde ansees for at være i Moden. I Forsningen brugtes de til Høbers, og, mange, som havde nok af Sølv, satte to Næde store Sølv Knappe i dem. I Begyndelsen vare de dog uden Kraver i Halsen. Men da en lille Herre havde en Aftenfund spadseret i Waankfin, og saet onde i Halsen af det han dreyede den saa ofte efter alt hvide og alle de Fruentimmer han saae, troede han, at han havde saet Onde i Halsen af Forkjælelse, (thi disse Smaa-Herrer har en stærk Indbildnings Kraft) lod han strax sin Skræder sette en Krave paa Overkiolen. Samme Krave var dog kun af Klæde. Men en anden finere Smaa-herre befandt snart, at denne Krave var for haard og stiv ved hans bløde Fruentimmer-Han-Hage. Hvorfore han lod den beklæde med blaat silke Flos. Man saae da, saaledes inden en stakket Tid alle Sartuterne zirede